

Ztráty

Kristýna Farkašová

Ztráty

Kristýna Farkašová

Ztráty

Kristýna Farkašová

Text © 2019, Kristýna Farkašová

Grafická úprava, korektury a sazba © 2022, Lukáš Vik

Obálka a ilustrace © 2021, Mariana Žárská

1. vydání © 2021, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-338-1 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-339-8 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

[WordPress webdesignér Lukáš Vik](#)

Předmluva

Dějové linie se vzájemně proplétají.

Klopýtnutí, pády, úskalí a bolesti konkrétního člověka se dotknou v různé míře mnoha dalších lidí.

Schopnost člověka být laskavý, vděčný, spokojený, dovednost odpustit, stát pevně poblíž, to vše může prospět celku v nebývalé míře.

Domnívám se, že neexistují hlavní postavy příběhů.

Je polemické určit, kdy příběh skončil.

Ve chvíli, kdy to dopadne dobře? Až se cosi zásadního pokazí? Oboje nacházíme opakovaně na ploše života lidí.

A kdy příběh dvou lidí začal?

Když se potkali? Když se vzali? Když vyrůstali ve svých rodinách?

Záleží na šíři záběru toho, kdo se dívá. Jeho oči také vybírají, jak bude příběh vystavěný.

Každou chvíli se děje mnoho vrstev příběhu.

Pod bolestí lze nacházet naději.

Tedy se dá dívat.

Jde ustát úzké místo.

Projít jím, je životodárné.

Tento příběh věnuji lidem, kteří se prodírají úzkými místy.

Kéž dojdou v místa, kde se krajina rozevře. Kde se budou moci plně nadechnout. Kde bude možné žít dobrý život, ačkoli jinačí, než prve byl.

Knihu posílám do světa s vděčností mému laskavému prvočtenáři.

Jsem ráda, že jsi.

Tea – máma Matyáše a Ester, manželka Tomáše

Tomáš – táta Matyáše a Ester, manžel Tey

Jan – otec Tey (Dorothey), manžel Anny

Matyáš – syn Tey a Tomáše

Ester – dcera Tey a Tomáše

paní Hrabětová – máma Vendy

Vendy – přítelkyně Matyáše

Vojtěška – dcera Matyáše a Vendy

Metoděj – syn Matyáše a Vendy

Justýna – blízká kamarádka Tey

Alena – učitelka Vojtěšky

Tea

Není to pořád stejný. Jen pořád stejně hnusný. Jako když žijete v želé. Zvuky nedoléhají, světlo proniká tlumeně, viditelnost nestojí za nic, a vám je to jedno, Bože můj, tak jedno, jen pomalu plavete, tak jako se vznáší utopení. Zatímco všichni ostatní chodí, řeší zvuky, chutě a vůně, obrazy. Není vám jich líto. Jen víte, že jsou ubozí. Dosud cítí a dosud myslí. Nic nevědí.

A vám je to tak jedno! Žijete v docela jiném světě, kde platí jiná pravidla, pokud vůbec nějaká. Tak jedno... ti lidi a jejich věci, to, co chtějí a co byste podle nich měli, tak jedno. Nelze to předat jiné lidské bytosti. Zmražená lhostejnost. Byla to nenávisť ke všemu živému, ke všemu, co zůstalo. Teď? Je to jen výsměch bizarnosti vaší existence, která směšně a potupně zůstala trčet v časoprostoru bez jakékoli pointy. Chtěli byste zemřít. To jediné byste snad skutečně chtěli. Což by ovšem předpokládalo vynořit se z želé. A jediné, co doopravdy víte. Jediné, co existuje, co skutečně doopravdy existuje – je-li vůbec jaká jistota v tomto zběsilém šílenství, které se žene mimo vás – je želé. Takže jak byste se mohli zabít? Tohle je peklo. Není kam se posouvat.

A pozvolna ticho se stalo hmotou. Jste součástí labyrintu, který nemá řešení. Celé dny prochodíte, ticho místy hluše exploduje, k ničemu dobrá nicota.

Nic, nic, nic. Pro neprostupné ticho nemůže k vám dolehnout zvuk. A jako byste jedli igelit, všechny chutě jsou stejný, stejně bezobsažný, páchnou dírou, která je tak hluboká, že jediné v ní je vám dobře, v té noře, kde nemůže nikdo existovat, kde ani vy nemůžete přežít, právě to vám nese úlevu, to zjištění, že tam nelze přežít. Doufáte, že už brzy. Sliz se dostane do úst, do nosu, do očí a konec přijde bez vámi vložené energie, smrt přijde sama o své vůli. Ne snad že by měla slitování. Spíš, že na vás vyjde řada. Vydáte síly na poslední tempa a ona vás zadusí. A jestli vás něco poňouklo k pousmání tak mdlému, že se zdálo být šklebem, pak je jím toto tajemství, tato lest, naděje na smrt, pro kterou nemusíte udělat nic, jen ještě chvíli držet čím dál pomalejší tempo a doufat v konec. A nemýt se. Nejíst.

Přicházejí a mluví na vás, jsou jako baterky, bodavě vám svítí do očí svým pohledem, pořád něco chtějí, chtějí, abyste je vnímal, pořád vás nutí něco dělat. Chcete zůstat soustředěný na zpomalování temp, soustředěný na polykání želé, chcete zůstat ve své díře, chcete strnout, chcete žít smrt, dřív, než zaklepe, baba jedna kosatá pomalá, hloupá beztak hloupá. Ale stejně. Kéž by...

Tomáš

Vždycky, když si vzpomenu, jaký jsme měli dobrý život, mě štve, ne to, že teď už to tak není, proč by to mělo být jinak? Všude kolem se dějí změny. Pořád se něco kazí, umírá a rodí. Ale že jsem to nevěděl, většinu z toho jsem prošvih, myslel jsem, že to není ještě ono, byli jsme na to přeci příliš mladí, příliš udření, pořád jsme se honili, fakt jsme se snažili. Do háje!

Dost jsme se hádali, prostě jsem myslel, že to k tomu patří, že je to tak normální, dělali jsme jen to, co všichni a přišli jsme o ten čas, ne o ten teď, ale o ten předtím, protože jsme si ho nevšimli. Těšil jsem se, co bude dělat ta naše holka jako velká, až vystuduje, jaký to bude jednou, až budem mít vnoučata, doufal jsem, že přinese úlevu, když mě povýší a bude víc peněz. Teu vidím teď, teď, když je vypojená, ji vidím. Předtím jsem ji neviděl, za to se nenávidím. Já ji neviděl! Tolik let byla normální, prostě obyčejná, nespokojená a uměla řvát, i v posteli křičela, ale byla to ona. Dnes se na ni dívám a pořád si říkám, že většinu let jsem prošvih. To jsem chtěl, aby mi řekli. Ne to, že umírají děti, ale že můžete ztratit druhýho už zaživa, už zamlada, že nevíte, kolik máte času, že vám bude chybět tak strašně, budete sebe nesnášet za to, kolik jste promeškali. Že chcete teď něco, čeho jste dostali hromadu a vůbec jste si toho nevšimli,

já se nedivím, že mi to vzal. Nikdy jsem nějak zvlášť nevěřil. Nemyslím, že by to měl zapotřebí. Na židli taky nepotřebujete věřit. Ale v jádru pudla vždycky jsem myslel, že je. Že je to veskrze logický, aby byl. Někde to začít muselo. A taky, že je logický, aby byl jiný, než si většina pánbíčkářů myslí. Přijde mi páclý, se mu kořit, nepředpokládám, že by měl tak malý koule, aby to měl zapotřebí. Někdy si s ním povídám, ne moc, ale zrovna včera jsem mu říkal, já se ti ani nedivím, žes mi ji vzal, vždyť já na to celý ty léta pekl, tak k čemu mi to bylo, dyť já si toho všiml až teď. Nikdy jsem se neptal proč. Nemyslím, že bych to potřeboval vědět. Myslím, že se pletou, když čekaj úlevu. Jako když to vyluštěj. K čemu? Co to změní? Jsem jako ona, jenom jsem u toho zůstal živej. Víc běžně zařazenej. Žádnou zásluhu necejtím. Ani po ní nic neptám.

Jan

Někdy se mi o tom zdá. Zdá se mi sen, je to vždy týž sen a je děsivý. Ne proto, že je smyšlený, ale právě pro to, že to tak bylo. Vrací se mi její oči, vrací se mi, jak zaryla nehty do mých paží, jak jí u toho poklesly kolena, visela na mně, a přitom se třásla, jak mě zaklínala, vpíjela se mi do tváře, chroptěla – Přísahvej, že jí tam bude líp, přísahvej, že jí tam bude líp, protože nemůžu žít, jestli jí tam nebude líp. A já nemohl, nešlo to. Nemohl jsem! Je to proti všem mým přesvědčením. Nejsem zvyklý chovat se v kostele tak emocionálně, bylo mi jí tolik líto a bál jsem se, že bych neovládl svůj hlas a neměl jsem, co nabídnout, jak to můžu vědět, jak bych mohl přísahat? Můžu doufat, snad tomu tak i věřím, ale kdo nám dá právo přísahat? Jak mohl dopustit, aby člověk takto viděl naze utrpení svého dítěte, proč ji vystavil tak veliké zkoušce? Co jsem měl dělat? To tehdy obestavila tu zeď? Nikoho k sobě nepustí, nikoho, ani své další dítě, cožpak to není hřích? Kolik let už se o ni starají jiní. Proč to dovolila? Pořád je život Boží dar. Jak to, že jí nestačí, k čemu jsme ji se ženou vedli? Už od mala chodila na náboženství, jak to, že to nestačí? Připadám si prokletý, jako by mě proklela. Ztratil jsem jistotu. Věděl jsem... dřív jsem toho daleko víc věděl.

Matyáš

Všeobecně bych řekl, že je dost naprd, mít mrtvýho sourozence. Hodně lidí nemá žádného sourozence, to mi přijde celkem normální. Nesnáším otázku – a ty máš nějaký sourozence? Nikdy nevím, co na to mám říct, tak mám nebo nemám? Jsou to vesměs docela cizí lidi, co se ptaj. Nahodilý setkání. Řeknu – nemám a cítím to jako zradu, když pak vejdu do pokoje, vyhýbám se očima její fotografii. Jenže když řeknu, jak to bylo, odkopu se příliš, a to se tak prostě nedělá, někteří se vyděsí, jiní vás jako nějak litují, což je prostě trapný pro obě strany. Jak můžete litovat, že někdo ztratil někoho, koho jste ani neznali? A tak se mi zprotiví někdo, s kým třeba mohlo něco bejt. Dyť jsem ji moh nenávidět třeba! Jenže to tak právě není, proto mě to tak štve. Proto nevím, co s tím, proto bych chtěl moct říct s takovým tím zpruzelým ksichtem, jo, mám starší ségru a bylo by to odbytý, ale to nejde, a to mě sere. Jednou se mě matka ptala, když to bylo čerstvý, jestli bych chtěl sourozence, chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, na co se mě ptá. Že by si ho jako pořídili s tátou, novýho haranta, to mě podrž, matka sotva zvládá sedět v rohu a zírat s tou si slovo sex nemůže spojovat fakt nikdo, a jak tohle řeší táta, si raději nepředstavuju. Protože kromě šílený matky a mrtvý sestry mít ještě macechu, už by mi přišlo prostě nějak příliš

posraný na jeden lidský život. Všeobecně myslím, že by bylo víc fér ty sračky nějak líp rozložit mezi obyvatelstvem. Ačkoli při bližším koukání se nedá říct, že by šel najít někdo docela ušetřenej, ale tak sorry kvůli kolenu muset přestat hrát fočus, ok, je to jako smůla, ale do tý naší celorodinný psychiatrie to má tedy hodně daleko.

Tea

Některé dny nedokážu rozlišit den a noc, nechápu, jak jsem to poznala dřív. Někdy mám potíž si vzpomenout, jak vlastně uchopit třeba hrnek, odkud se vysílají signály, kde to začínalo, ta cesta, někde v mozku přece musela začínat, koukám se na ruce a nevím, kudy jim poslat, co maj dělat a pak zírám na hrnek a oni mi říkají – pij, co nepiješ. Pij, dokud to máš teplý. Musíš aspoň trochu pít. A jsou nespokojení. A mně je to fuk.

Tomáš

Tea svý jméno nesnášela, jako ona se za komančů fakt moc holek nejmenovalo. Její táta je katolík. Takovej ten slušňák, co by sprostý slovo neřek, co na všech vejletech, se jde vždycky podívat nejdřív do kostela. Chodí v neděli na svátečno oblečený, jo, sváteční katolík. Složitý otázky měl dycky nerad. Buď moh říct, co jak je a poučit vás nebo vám dával za vinu, že se ptáte tak blbě. Vinu to jo, tu Tea řešila často. I u našich děcek kdo, za co může. I u mě, někdy. Za sebe si myslím, že většina věcí se prostě jenom stane. Když vysledujete tu první vteřinu laviny a dojdete k tý první sněhový vločce, kulový jste rozlouskli, kdo za to může. Víte jen, čím to začalo. To je dost slabá odpověď na otázky typu proč. Natož, co pak s tím... Když jsme vybírali jména dětem, dávala si vážně záležet. Dokonce dělala takovej soupis našich známejch a ptala se asi 20 lidí. Vybrali jsme pak ty jména, co všem přišla neutrální až hezká. Mně to bylo více méně jedno, hlavně, aby s tím byla v klidu ona. Tea zas potřebovala, ať to snese její táta Jan. A ten toho všeobecně snese málo. Takže jsme se drželi hebrejštiny, to byla svého druhu frajeřina, když jsme vedle všech Aniček a Anežek, František a Marií tehdy dali Ester. Zrovna vešel Matyáš, je to hezkej kluk, ale řekněte to synovi... to se přeci takhle neříká.

Jan

Dorothea, počítám, je takhle už druhým rokem, jsem rád, že je moje paní už nebožka. Pán Bůh jí toho ušetřil. Anna se o Dorotheu vždycky velmi bála. Neměli jsme než tu jednu, měla o ni strach, aby se jí nic nestalo, když byla u kamarádky, když šla sama z houslí, když byli na škole v přírodě, když stála na lyžích. Pořád se o ni bála. A přitom všechno zlé se stalo až teď.